

Formuerettigheder, der ikke kunne overdrages til andre, ligesom Brugs haverens Kreditorer ikke kunne søge Fyldestgjørelse i dem. Forflaget har ment, at denne Opfattelse ikke holder Prøve, men har i § 17 opstillet den Hovedregel, at Boet, dersom Skyldneren har leiet eller forpagtet en urørlig Ting, fra Konkursens Begyndelse kan indtræde i hans Sted, forsaavidt Retshandelen ikke indeholder afvigende Bestemmelser. Leie- og Forpagtningsrettigheder ere efter deres Natur væsentligt Formuerettigheder. Den, der har Brugsret over en urørlig Ting, anvender ofte, navnlig naar Rettigheden er stiftet for længere Tid, ved Leiemaalets Begyndelse mange Penge paa dens Forbedring, medens Udbyttet heraf først skal indvindes efterhaanden gjennem Rettighedens Udøvelse, i den fulde omkontraherede Tid; Brugsretten for den sidste Del af Tiden vil da ofte repræsentere en temmelig betydelig Værdi, og da dennes Fremkomst skyldes Brugs haverens Formue og økonomiske Virksomhed, synes det ikke at kunne forsvares at undergive Rettigheden en væsentlig anden Behandling end andre Formuerettigheder, forudsat naturligtvis, at Bortforpagteren ikke, hvad han selvfølgelig har Ret til, har overdraget Brugs haveren Rettigheden som rent personlig. Det vil saaledes vistnok findes korrekt, at Udkaftet i Overensstemmelse med fremmede Konkurslove jfr. saaledes den preussiske § 18 og den østerrigiske § 23, som almindelig Regel udtaler, at Brugs haverens Konkursbo har Ret til at indtræde i Brugsrettigheden, dog kun imod at udrede det fulde betingede Bederlag, jfr. § 16, i hvilken Henseende bemærkes, at Leie eller Forpagtningsrettighedens Fortsættelse vistnok saagodtsom altid ved Retshandelen vil være gjort afhængig af Ydelsen af den forventede Modpræstation (dennes Udeblivelse, idetmindste i længere Tid, vil berettigge Ubleieren eller Bortforpagteren til ogsaa overfor Boet at træde tilbage fra Kontrakten), og der vil derfor vanskeligt ved Brugskontrakter blive Leilighed til at henvise Vedkommende til at konkurrere for Leiesummen. I Forflaget gaas der ogsaa ud fra, at Brugsrettigheder væsentlig ere Formuerettigheder. Det Hensyn, Ubleieren under almindelige Forhold maatte have taget

til Leietagerens Personlighed, antages at kunne blive tilstrækkelig fyldestgjort ved Regelen i § 17 andet Stykke, hvorefter Ubleieren, selv om Boet vil hde det fulde Bederlag, kan opsigte Forholdet til sædvanlig Fardag med sædvanligt Varjel imod at erstatte Boet dets Interesse i Retshandels Forholdets Fortsættelse. Ved saaledes at opsigte Forholdet vil Overdrageren kunne undgaa maasse i en Arrække at taale en fremmed Bestyrelse paa Eiendommen. Men om han vil benytte denne Opsigelsesret, maa være en frivillig Sag for ham; Boet kan ikke tvinge ham til Udbetaling af Brugsrettighedens Værdi, hvis han ønsker, at Brugsforholdet fortsættes. Dnsler Boet at bringe dette til Ophor for Tiden, kan Opsigelse kun finde Sted imod, at Boet erstatter Medkontrahenten hans Interesse i Retshandels Forholdets Fortsættelse, for hvilken Fordring Medkontrahenten dog selvfølgelig ikke kan paastaa forlods Dækning af Boets Masse men kun Dividende. Fordringen maa nemlig betragtes som et ved Skyldnerens Misligholdelse af Kontrakten fremkommet Erstatningskrav, for hvilket der maa konkurreres i Boet jfr. Slutningen af § 16. — Det vil maasse blive indvendt mod denne Ordning, at den fører til Resultater, som ere for strenge ligeoverfor Leietageren (Forpagteren). Undertiden ser man nemlig, at en Forpagter, som gaar fallit, bliver hjulpen saaledes, at han kan beholde Forpagtningen, men slikt vanskeliggjøres ved Forflagets Ordning. Hertil bliver imidlertid at bemærke, at Forflaget ikke lægger nogen Hindring i Veien for, at en Forpagter ved Boets Mellemkomst bliver hjulpen til at beholde Forpagtningen. Derimod kan dette ganske vist efter Forflagets Ordning ikke arrangeres mellem Bortforpagteren og Forpagterens Venner imod Boets Dnsle; men dette, som er en simpel Følge af, at Rettigheden, naar Boet skal kunne tage dens fulde Udbytte, maa være tabt for Forpagteren, vil vistnok efter, hvad ovenfor er anført, findes at være fuldkommen i sin Orden. Allerede efter den gjældende Ret vil det vistnok blive erkjendt af Alle, at Bortforpagteren og Boet, naar de ere enige, maa kunne hæve Forpagtningen uden at spørge Forpagteren; men her ved er det tilstrækkelig anerkjendt, at Sidstnævnte ikke har nogen Ret, som kræves ved Forflaget.